

เรื่องคุยของลูกตอนที่ 42 นัตซี... หลงทาง...อีกแล้วอะ

โพสต์เมื่อ ต.ค. 25, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() {
    var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true;
    po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js';
    var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s);
})();
(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({
    google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140",
    enable_page_level_ads: true
});
```

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นอุทาหรณ์เตือนใจดิฉันอยู่เสมอเวลาจะพาลูกๆไปเที่ยวไหนต่อไหนกันสามคนแม่ลูก.

ตัวเอกของเรื่องก็คงไม่พ้นนัตซีสาวจอมบ่วนของดิฉัน(วัยป่วนได้ทีเลยจริงๆ). นัตซีเป็นเด็กกล้าแรง ฉลาด และมีความมั่นใจสูงคนหนึ่ง.

ลูกมั่นใจในตัวเองและมั่นใจในผู้รอบข้าง. มองโลกในแง่ดีและไม่ค่อยระวังตัว. ยิ่งกว่านั้นคือเธอมั่นใจในตัวคุณแม่มากอีกด้วย.

เวลาที่พานัตซีกับเอมื่อออกไปนอกบ้านไปเที่ยวที่ต่างๆ นัตซีเดินเที่ยวชมหรือเดินดูอะไรๆ. สงสัยอะไรก็ถามแบบโพล่งๆออกมาเลย

หรือคิดอย่างไรก็พากษ์วิจารณ์ออกมาเลยตามประสาเด็กจนบางครั้ง เบรคลูกไว้แทบไม่ทันเลย.

ตอนนั้นหากจะว่าไปลูกสองคนของดิฉันเริ่มจะเข้าแนวเถียงคำไม่ตกปากซะแล้ว เพราะเธอทั้งสองคนจะรู้เรื่อง.

และพร้อมจะเริ่มโต้ตอบโต้ขึ้นโดยเฉพาะเจ้านัตซีคนเล็ก ข้างต่อปากต่อคำซะจริงๆ เริ่มเถียง(อ้ย. หาเหตุผลมาอธิบายแทบไม่ทันซะแล้ว)

ความมั่นใจย่อมเป็นสิ่งดีค่ะ แต่มันใจมากเกินไปก็อันตรายนะค่ะ. ต้องอยู่ในการควบคุมและดูแลด้วย. เมื่อสมัยเด็ก นัตซีเคยหลงทาง. หายไปในห้างใหญ่ซะด้วย ถึงขั้นประกาศตามหากันในห้างเลย ตอนนั้นนัตซีประมาณเกือบ 3ขวบ. เธออยากเดินไปไหนก็เดินดุ่มๆไปเลยไม่รอคุณแม่.

(คงเพราะคิดว่าคุณแม่คงจะตามมาหาตัวเอง). วันนั้นขณะที่คุณแม่กำลังจะจ่ายเงินที่แคชเชียร์อยู่ในแผนกของใช้เด็กปรากฏว่านัตซีที่ยืนรออยู่ข้างดิฉันนั้น.

อยู่ๆก็หายไป ถ้ามพนักงานห้างที่ยืนใกล้ๆกันก็บอกว่าไม่ได้สังเกตทั้งๆที่เป็นเวลาที่ดิฉันเตรียมเปิดกระเป๋าตังค์จ่ายเงินเท่านั้น. โอ้ว.. ตายแล้ว. ตายแน่ๆ.

ลูกหาย. หายไปได้อย่างไรเนี่ย. เพิ่งจะเห็นตัวเป็นๆยืนกันอยู่ข้างๆเนี่ย... เลยร่นวายเดินตามหาทั้งชั้นเลย พนักงานช่วยกันเดินตามหาทั้งแผนกเสื้อผ้าเด็ก โอ!

พระเจ้า ถ้าลูกขึ้นรถกลับพาตัวไปตัดแขนตัดขา. เอาไปเป็นขอราน แล้วฉันจะทำอย่างไรดี. ตายแล้ว ตายแน่ๆ. น้ำตาจะไหลอยู่แล้ว.

นึกขึ้นมาได้ว่าลูกยังเล็กอยู่ น่าจะชอบพวกของเล่นของสวยงามๆ เลยลองเดินไปแผนกของเล่นเด็ก. เดินหาไปเรื่อยๆ จนกระทั่งทางออกลานจอดรถในอาคารห้าง.

กำลังหมดหวังว่าจะได้เจอนัตซี สายตาก็เหลือไปเห็นสาวน้อยตัวจ้อย นัตซีกำลังยืนดู การ์ตูนบาร์บี้ ที่มุมขายแผ่นการ์ตูน อยู่ในช่องทางเดินนอกพอดิบพอดี. เฮ้อ เกือบไปแล้ว. จะโกรธ จะต่อว่าลูก ก็พูดไม่ออกหรอกค่ะ ได้แต่บอกว่าจะเดินไปไหนต้องบอกคุณแม่ก่อน ห้ามเดินเล่นเองไปทั่วมันอันตราย. รู้ไหมคะ.

เด็กน้อยของอิชั้น... แต่ดิฉันก็คิดว่าลูกคงจะไม่เข้าใจหรอกว่ามันอันตรายอย่างไร. เพราะคุณเธอยังยิ้มแย้ม หัวเราะ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย...(อืม..)

แต่นั่นยังไม่ใช่ว่าเหตุการณ์เดียวที่เกิดขึ้นกับนัตซี. พอผ่านไปได้อีกสักสองปี เริ่มมีเรียนพิเศษในห้างตอนเช้า.

ขณะที่คุณแม่กำลังนั่งติวน้องสอนพี่เอมื่ออยู่ที่โต๊ะยาวๆบริเวณหน้าโรงเรียนดนตรี. ที่ทางห้างจัดไว้นั้น. จู่ๆ นัตซีที่กำลังนั่งกินไส้กรอกอยู่ข้างๆก็หายไป(อีกแล้วค่ะ...)

จังหวะที่ดิฉันหันมามองมาคุยกับเอมื่อเพียงไม่นาน. นัตซีหายตัวไป ซะแล้ว. นึกในใจ เอาอีกแล้วลูกสาวอิชั้นทำอะไรอีกแล้วเนี่ย. . จากที่นั่งติวเอมื่ออยู่

กลายเป็นต้องเดินตามหานัตซีทั้งชั้นโซนการศึกษาในห้างเพราะไม่รู้ว่านัตซีจะหายไปไหนบ้าง เพราะเรียนอยู่หลายที่แถวนั้น. แจ้งให้ รปภ.ทางทราบ

ประกาศขอให้ออกตามหาเด็กกันใหญ่เลยทั้งชั้นล่างชั้นบนโยโย่แลนด์. . เดินหาจนชักพัก. เลยคิดว่าที่ยังไม่ได้หาคือห้องน้ำ. เลยเดินดูตามห้องน้ำใกล้ๆแถวนั้น.

ปรากฏว่า. เจ้านัตซี ลูกสาวอิชั้นเดินออกมาจากในห้องน้ำเพียงคนเดียว. ดิฉันบอกไม่ถูกเลยว่าอะไรจะโกรธ หรือจะดีใจดีนะเนี่ย.

นัตซีจอมแสบทำเอาหัวใจอิชั้นแทบวายซะแล้ว. สอบถามจากลูก. นัตซีบอกว่าปวดท้องอ๊. เห็นคุณแม่กับพี่เอมื่อกำลังอ่านหนังสือสอบอยู่ไม่กล้าเรียก

เลยแอบแว๊บมาเข้าห้องน้ำเอง. โห!!!! อะไรกันเนี่ยลูก. หนูเพิ่งจะ 4 ขวบกว่าๆทำไม กล้ามาเข้าห้องน้ำในห้างคนเดียวได้เงี่ย. มันอันตรายนะรู้ไหม.

อย่าทำอย่างนี้อีก. แม่จะโกรธแล้วนะ รุ้มั. มีอะไรก็ตามต้องบอกก่อนนะ เข้าใจมัคะ(ย้า ๆ ๆ เข้าใจมั ๆ ๆ ๆคุณลูกขา).

ตอนนี้นัตซีเริ่มจะเข้าใจแล้วว่าคุณแม่ชักจะโกรธจริงๆแล้วด้วย...

และแล้วเหตุการณ์ล่าสุดก็เกิดขึ้นอีก(จนได้). เมื่อช่วงวันที่ 23 ต.ค.56 ที่ผ่านมามีโอกาสพาไปงานสัปดาห์หนังสือที่ศูนย์สิริกิตไปกันสามคนแม่ลูกเหมือนเช่นเคย. ในตอนบ่ายๆ หลังจากเดินซื้อหนังสือมาหลายชั่วโมงเลยชวนเอมิกับนัตซีมาพักผ่อนข้าวใกล้ๆร้านเรโทร อยู่ด้านหลังบูธหนังสือของนานมีบุ๊คส์. สองสาวรีบทานข้าวแล้วขอไปนั่งอ่านหนังสือรอก่อน. (เพราะดิฉันกำลังเคลียร์ของกับหนังสืออยู่). ให้เอมิกับนัตซีเดินไปก่อนเดี๋ยวคุณแม่เดินตามไป. ปรากฏว่าผ่านไปประมาณสิบนาที ดิฉันก็ลูกจากร้านอาหารไปหาสองสาว. ปรากฏว่า. เห็นเอมิกับนัตซีเลือกหนังสืออยู่คนเดียว ไม่เห็นมีนัตซีเลย. ถามหาจากเอมิก็บอกว่าไม่ได้สังเกตไม่รู้ว่ามีน้องหายไปตอนไหน. นึกในใจ. เอาอีกแล้วนะ. ลูกชั้น. คราวนี้มาหาที่ศูนย์ประชุมคนเป็นพันเป็นหมื่นจะตามยังไง. นัตซีหายไปไหนอีกแล้ว. คราวนี้ลำบากถึงพนักงานในร้านหนังสือบูธนานมี. ช่วยกันตะโกนตามหาส่งเสียงต้อๆกันไปเป็นทอดๆว่า. น้องนัตซี. อายุ6 ขวบ ใส่เสื้อสีขาว. ถ้าได้ยินแล้วให้มาพบคุณแม่ตรงนี้ได้ด้วย. โอโห ตะโกนดังกันตลอด. ดังไปทั่วร้านโซนนั้นเลย. ลูกค้านอื่นๆนับหลายร้อยคนรวมไปถึงบูธข้างๆ. พวกกันช่วยมองหาใหญ่เลย. เรื่องใหญ่เลยคราวนี้อะ. เดินหา. ป่าวประกาศอยู่ประมาณ 10 นาที ไม่มีแววเลย. เอาอย่างไรดี. เลยเดินกลับไปร้านอาหารอีกครั้ง. แม่เจ้าประคุณเอ๋ย. ไม่รู้ว่าจะโกรธหรือขำนัตซีดีละเนี่ย. เพราะภาพที่เห็นคือ. นัตซียืนนิ่ง อยู่ตรงโต๊ะอาหารตัวเดิมที่เราเคยนั่งทานข้าว. แล้วก็จ้องมองผู้ชาย. 2 คน ที่กำลังกินอาหารอยู่ด้วยความกระอักกระอ่วนว่าตัวเองจะทำไมยังงี้ดิเน. ส่วนผู้ชาย 2 คนนั้นก็มองนัตซีพร้อมกับใบหน้าที่เก็บความสงสัยและกังงๆว่า. เด็กผู้หญิงคนนี้จะมายืนดูเค้ากินอาหารกันอยู่ทำไมเนี่ย. จะมาขอข้าวกินหรือจะมาขอสตางค์รีเปลาเนี่ย? ไม่ใช่เพียงแค่นั้นที่นัตซีไปยืนจ้องดูอยู่ข้างๆ. แต่เป็นคนในร้านด้วย เค้าก็พลอยทำหน้าสงสัยว่าเด็กหลงมาจากไหนกันเนี่ย.ดิฉันมองเข้าไปในร้านก็เห็นนัตซีเริ่มบิตซ่ายบิตขวเลยออกปากเรียกลูก. เชื้อไหมคะ. นัตซีหันมาเห็นดิฉันเท่านั้น น้ำตาเล็ดน้ำตาวิ่งเลย. โอ้ย. เกือบไปอีกแล้วไหมละเราเนี่ย.. สุดท้ายเรียกได้ว่าคงจะต้องบรรจุเป็นคอร์สทบทวนให้นัตซีทุกๆ. 2 ปีแล้วละมังว่า อย่าเดินหายไปไหนเพียงลำพังอีกเพราะอาจจะหลงกันได้อีกนะจ๊ะ นัตซี...

แต่ใช่ว่านัตซีจะไม่มีพัฒนาการเรื่องการช่วยเหลือตนเองเวลาที่หลงทางกับคุณแม่. เพราะเมื่อนัตซีไปเดินดูหนังสืออีก. แล้วก็หลงหายคราวนี้ นัตซีใช้วิธีขอให้พี่ประจำร้านหนังสือโทรศัพท์เข้ามาหาคุณแม่เลย. โชคดีว่าคุณแม่เจอตัวก่อนพอดี. ตอนที่นัตซีกำลังบอกเบอร์โทรของดิฉันพอดีเลย. .. โอ๊ะโอ้ว..นัตซีพัฒนาแล้ว รู้จักขอความช่วยเหลือให้คนอื่นโทรติดต่อคุณแม่ด้วย. เออ..นัตซี. โตขึ้นแล้วจริงๆอะ...

แต่หวังว่าคราวต่อไป คงไม่ต้องถึงขั้นประกาศตามหาเด็กหายกันอีกแล้วนะจ๊ะ คุณลูกขา...

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by EasyBlog for Joomla!